

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 501/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 09 maja 2022 roku w sprawie o sygn. akt VII K 873/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Pierwszy zarzut (1) zawarty w apelacji pisemnej obrońcy oskarżonego Ł. P. dotyczył naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 §2 kpk poprzez nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a mianowicie faktu,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>że możliwym jest, że oskarżony nie wiedział o dostarczaniu przez cały czas wyrobów oskarżyciela posiłkowego a także faktu, że brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących by oskarżony miał zamiar nie zapłacić za dostarczony towar w sytuacji, gdy wielokrotnie za dostarczony towar płatności były dokonywane z opóźnieniem a niewypłacalność oskarżonego była spowodowana małym i niespodziewanym zakończeniem współpracy przez sieć (...).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut pierwszy (1) zawarty w apelacji pisemnej obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Oskarżony wiedział, że umowa dzierżawy dotycząca sklepu (...) w Ł. przy ul. (...), którego dzierżawcą była (...) sp. z o. o. z siedzibą w K. zawarta była na czas</p>				

oznaczony - do dnia 31 marca 2019 roku. Jako prezes zarządu ww. spółki zdawał sobie sprawę z jej złej kondycji finansowej na koniec 2018 roku. W złożonych wyjaśnieniach przed sądem I instancji stwierdził, że kłopoty finansowe w stosunku do Skarbu Państwa miał już od 2016 roku. Zadłużenie spółki oskarżonego wobec grupy kapitałowej spółek (...) na styczeń 2019 roku wynosiło 5600000 złotych. Ponadto z informacji uzyskanej od Naczelnika Drugiego (...) Urzędu Skarbowego w K. wynika, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., której prezesem zarządu był oskarżony na koniec grudnia 2018 roku miała zaległość w zapłacie podatku (...) w kwocie 104065 złotych na rzecz Skarbu Państwa. Tak więc ww. spółka w styczniu 2019 roku była już niewypłacalna, o czym oskarżony wiedział. Oskarżony przyznał, że zapoznawał się z dokumentami dotyczącymi spółki, której był prezesem. Skoro oskarżony

wiedział, że na bieżąco są dostawy do wydzierżawionego sklepu (...) w Ł. od różnych kontrahentów na rzecz spółki, której był prezesem, to doskonale zdawał sobie sprawę, że nie jest w stanie uregulować rachunków za dostarczony towar, w tym na rzecz pokrzywdzonego. Obowiązkiem Ł. P., przy tak fatalnej kondycji (...) spółki (...) było uprzedzenie wszystkich dostawców o złej kondycji finansowej spółki i ryzyku związanym z płatnościami za dostarczony towar, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia dotyczącej zarzutu z punktu 2 apelacji obrońcy oskarżonego. Reasumując nie zachodzą w tej sprawie wątpliwości, które podnosi w zarzucie pierwszym apelacji obrońca oskarżonego, które uzasadniałyby uniewinnienie Ł. P. od dokonania przypisanego mu czynu w zaskarżonym wyroku.

Wniosek				
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego o dokonania przypisanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Skoro niezasadny okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 §2 kpk, to brak było podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę oskarżonego Ł. P. w pisemnej apelacji i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu w zaskarżonym wyroku.				
3.2.	Drugi zarzut (2) zawarty w apelacji pisemnej obrońcy oskarżonego Ł. P. dotyczył błędów w ustaleniach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mianowicie przyjęcia, że oskarżony Ł. P. miał zamiar nie zapłacić za dostarczony towar w sytuacji gdy będąc osobą prowadzącą sklep sieci (...) pomimo kłopotów firmy, był zapewniany podczas spotkań, w firmie (...), że sytuacja się unormuje i wszystko będzie dobrze i nie miał świadomości, że zakończenie współpracy ze strony firmy (...) nastąpi w sposób nagły co pozbawi oskarżonego możliwości pozyskiwania środków na regulowanie należności, co wskazuje, że brak było zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tym bardziej, że wcześniej realizował wszystkie faktury choć z opóźnieniem.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut drugi zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Oskarżony wiedział na jaki okres czasu ma jego spółka zawartą umowę dzierżawy sklepu (...) w Ł., stąd jego twierdzenia, że był pewien, iż termin dzierżawy zostanie przedłużony są gołosłowne. Nie było powodu przedłużania umowy dzierżawy spółce, której prezesem zarządu był oskarżony, gdyż w styczniu 2019 roku zaległość z płatnościami spółki (...) wobec grupy kapitałowej spółek (...) wynosiła 5600000 złotych. Faktem jest, że umowa dzierżawy przedsiębiorstwa dotycząca sklepu (...) w Ł. przy ul. (...) została rozwiązana za zgodnym porozumieniem stron w dniu 7 marca 2019 roku, ale sytuacja finansowa spółki (...) była na tyle fatalna, że nawet, gdyby umowa dzierżawy trwała do dnia 31 marca 2019 roku,</p>		

to jej sytuacja by się nie poprawiła. W realiach przedmiotowej sprawy podnieść należy, że brzmienie przepisu art. 286 § 1 kk nie pozostawia wątpliwości, iż wprowadzenie w błąd odnosić się musi do osoby dokonującej niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Określone sposoby działania sprawcy muszą poprzedzać niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, stąd też istotnym znamieniem oszustwa jest związek przyczynowy między wprowadzeniem w błąd, czy wyzyskaniem błędu a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi bowiem nie tylko wtedy, gdy już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru uiszczenia całości należności za uzyskiwany towar lub inne świadczenie, ale także wtedy, gdy świadomie zataił

przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy.
Wystarczające jest
wykazanie, że
ujawnienie
prawdziwego stanu
rzeczy
powstrzymałoby
pokrzywdzonego od
zawarcia umowy
lub skłoniło do
bardziej skutecznego
zabezpieczenia jej
realizacji. Do
wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem dochodzi
również w wyniku
wywołania błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia.
Wprowadzenie w
błąd lub wyzyskanie
błędu, o jakich mowa
w art. 286 § 1
kk, zachodzi także
wtedy, gdy sprawca
świadomie zataił
przed kontrahentem
obiektywnie
istniejącą sytuację,
która ma wpływ na
możliwość realizacji
warunków
transakcji
wynikających z
umowy (Wyrok

Sądu Najwyższego
- Izba Karna z
dnia 6 grudnia 2017
r. V KK 240/17,
Legalis). Oskarżony
miał obowiązek
poinformowania
pokrzywdzonego (i
innych
kontrahentów) o
rzeczywistej sytuacji
ekonomicznej
utrudniającej
możliwości
wypełnienia
podejmowanych
zobowiązań (np. że
przekazanie zapłaty
nastąpi po
nieoznaczonym
czasie, jednak
dodatkowo - pod
określonymi
warunkami). Gdyby
pokrzywdzony
wiedział o
rzeczywistej
kondycji finansowej
spółki, której
oskarżony był
prezesem i ryzyka
związanego z
realizacją
zobowiązania, to
omijałoby takiego
kontrahenta z
daleka. Jest też
oczywiste, że gdyby
pokrzywdzony znał
prawdziwe zamiary
oskarżonego w
szczególności to,
iż zapłata za
dostarczony towar
ma być wykonana
jak poprawi się
sytuacja finansowa
jego spółki w
przyszłości, w
szczególności jak

zostanie przedłużona umowa dzierżawy sklepu, do którego oskarżyciel posiłkowy dostarczał towar, to natychmiast przestałby dostarczać towar dla spółki oskarżonego. Dla wsparcia tej tezy należy przywołać wywód zamieszczony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015 r. III KK 148/15 (Legalis): „Następstwem przyjęcia szerokiego rozumienia pojęcia „mienie” jest równie szerokie traktowanie terminu „niekorzystne rozporządzenie mieniem”, zaliczając do niego wszelkie działania bądź sytuacje, które w majątku pokrzywdzonego powodują jakiegokolwiek niekorzystne zmiany. Zupełnie zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza przesunięcie akcentu jeśli chodzi o elementy podmiotowe przestępstwa oszustwa. Do realizacji znamienia wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu dochodzi

bowiem nie tylko wtedy, gdy już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał w ogóle zamiaru uiszczenia całości należności za uzyskiwany towar lub inne świadczenie, ale także wtedy, gdy świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy. Wystarczające jest wykazanie, że ujawnienie prawdziwego stanu rzeczy powstrzymałoby pokrzywdzonego od zawarcia umowy lub skłoniło do bardziej skutecznego zabezpieczenia jej realizacji. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem dochodzi również w wyniku wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia. Ten kierunek wykładni znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk został

zaakceptowany w orzecznictwie sądów powszechnych (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. II AKa 194/16). Także pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawcy jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko - jako aktualne (współczesne) i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 kk jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, stanowiące cel działania sprawcy. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia

mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd (wyr. SN z 21.08.2002 r., III KK 230/02, Legalis). Dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru wykonania zobowiązania za uzyskane świadczenie. Wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Obrońca oskarżonego Ł. P. utracił z pola widzenia, iż wyrządzenie szkody nie jest synonimem pojęcia doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 kk, które ma znacznie szerszą konotację. Analogicznie należy rozumieć osiągnięcie korzyści majątkowej w rozumieniu art. 286 § 1 kk. Do wprowadzenia w błąd skutkującego

niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem
wystarczające jest
więc celowe
wywołanie błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia (tak
m.in.: wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 października 2015
r., sygn. akt III KK
148/15, Legalis).
W orzecznictwie
trafnie podkreśla
się, iż znamiona
przestępstwa
oszustwa
zrealizowane są w
sytuacji
niewyjawionego
kontrahentowi
uzależnienia zapłaty
od zdarzeń
przyszłych i
niepewnych, w
szczególności jeżeli
zawarcie umowy
towarzyszy powzięty
z góry zamiar
niedotrzymania
uzgodnionego
terminu zapłaty
i odłożenia go
na czas bliżej
nieokreślony oraz
uzależnienia zapłaty
od ewentualnego
powodzenia
określonych
inwestycji
dokonanych w
przyszłości (zob.
np. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia

4 marca 2014 r., II AKa 16/14, KZS 2014/7-8/108; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 r., II AKa 229/14, KZS 2014/10/71; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2013 r., II AKa 157/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2016 r., II AKa 21/16 - Legalis). Zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Argumentacja obrońcy nie obala ustaleń, iż oskarżony miał w tym znaczeniu świadomość istoty podejmowanych działań. W świetle zebranego materiału dowodowego należy przyjąć, że oskarżony w najkorzystniejszej dla niego wersji co najwyżej planował wykonanie zapłaty za dostarczony towar na rzecz pokrzywdzonego z pozyskanych środków, co do których - czas i wysokość ich uzyskania były niepewne i mało prawdopodobne. Pozorne i chybione

<p>są zarzuty apelacji próbujące wykazać, iż przypisany sprawcy czyn nie opisuje znamion przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego o dokonania przypisanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skoro niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, a mianowicie przyjęcia, że oskarżony Ł. P. miał zamiar nie zapłacić za dostarczony towar, to brak było podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez obrońcę</p>			

oskarżonego Ł. P. w pisemnej apelacji.				
3.3.	Trzeci (3) zarzut zawarty w apelacji pisemnej obrońcy oskarżonego Ł. P. dotyczył rażącej niewspółmierności kary, w przypadku uznania winy oskarżonego, polegającej na wymierzeniu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, w sytuacji, gdy okoliczności sprawy dają przesłanki do przyjęcia, że przy przyjęciu, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, wystarczające byłoby warunkowe umorzenie postępowania ewentualnie wymierzenie niskiej kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut trzeci (3) zawarty w apelacji				

pisemnej wniesionej przez obrońcę oskarżonego jest zasadny w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok. Sąd okręgowy podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen zasługuje na uwzględnienie wówczas gdy pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary, istnieje wyraźna, istotna, „bijąca wręcz po oczach” różnica. Oznacza to, że zarzut określony w art. 438 pkt 4 kpk zasługuje na uwzględnienie wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to wskazana wyżej, wyraźna, istotna różnica pomiędzy karą orzeczoną a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej, a drugi to stwierdzenie

naruszenia przez sąd meriti dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 KK, co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności o charakterze obciążającym lub łagodzącym lub też nie nadanie tym okolicznościom właściwego znaczenia przy określaniu rodzaju i wymiaru kary wobec osoby oskarżonej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21.09.2021 r., II AKA 252/20). W realiach przedmiotowej sprawy częściowo zasadny okazał się zarzut z punktu 3. Sąd rejonowy trafnie przyjął, że czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 286§3 kk. Przy przyjęciu takiej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu zasadne jest jednak wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny, jako kary najłagodniejszego rodzaju przewidzianej w sankcji przepisu art. 286§3 kk za przypisany mu czyn i o taką karę

<p>wnosił alternatywnie w złożonym środku odwoławczym apelujący. Nie wystąpiły natomiast przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego, gdyż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego Ł. P. jest znaczny (wiedział, że jego spółka jest w fatalnej kondycji finansowej, a mimo to nie uprzedził pokrzywdzonego o takiej sytuacji, będąc świadomym, że bez poprawy sytuacji finansowej nie będzie w stanie uregulować należności za dostarczony towar). Ponadto mimo stosunkowo małej kwoty pieniężnej szkody wyrządzonej przestępstwem, nie została ona uregulowana do chwili obecnej na rzecz pokrzywdzonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

samoistnej kary grzywny.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro częściowo zasadny okazał się zarzut obrońcy oskarżonego, to sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary ograniczenia wolności, na podstawie art.286§3 kk wymierzył oskarżonemu Ł. P. karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIECIE			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w punkcie 1 za podstawę skazania przyjął art. 286§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 4 §1 kk, - w miejsce orzeczonej w punkcie 1 kary ograniczenia wolności, na podstawie art. 286§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej 	

grzywny na kwotę 10 złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd okręgowy zmienił podstawę prawną skazania na art. 286 §3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 i art. 4 §1 kk</p> <p>Oskarżony popełnił przypisany mu czyn od dnia 12 stycznia 2019 roku do 16 lutego 2019 roku , gdy obowiązywały przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 ze zm.) bardziej korzystne dla niego, niż w chwili orzekania, chociażby ze względu na zmianę treści obowiązującego w chwili popełnienia czynu art. 37a kk (aktualnie art 37a§1 kk). Sąd okręgowy powołał w podstawie prawnej skazania art. 4 §1 kk. W podstawie prawnej skazania natomiast omyłkowo sąd II instancji powołał przepis art. 12 kk zamiast 12 §1 kk.</p> <p>Sąd okręgowy wymierzył oskarżonemu w miejsce orzeczonej</p>	

kary ograniczenia wolności karę 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych. Jest to kara najłagodniejszego rodzaju przewidziana w sankcji przepisu art. 286§3 kk, która przy dotychczasowej niekaralności oskarżonego i małej wartości wyrządzonej szkody przestępstwem powinna mieć zastosowanie. Ponadto mimo , iż oskarżony znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, to wymierzona kara grzywny jest zgodna z wnioskiem dotyczącym rodzaju kary zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia***

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 wyroku sądu okręgowego.	Sąd okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 516,60 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym, Wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 17ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r, poz. 18).	
Punkt 4 wyroku sądu okręgowego.	Sąd okręgowy zwolnił oskarżonego Ł. P. od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków	

	za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe (art. 624§1 kpk). W pierwszej instancji oskarżony był także zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie dotyczące , że oskarżony dopuścił się dokonania przypisanego mu czynu, a także rozstrzygnięcie dotyczące wymierzonej mu kary.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana